

Малката сладкарница в

Париж

Джули Каплин

Глава 1

Нина се мъчеше да сгрее уморените си подбити стъпала, като пристъпваше от крак на крак в чакъла, и почти изпусна телефона си, когато го извади и го погледна за деветдесет и пет пъти през последните десет минути. Къде се губеше Ник, по дяволите? Вече закъсняваше с петнайсет минути, а на всичкото отгоре пръстите ѝ така бяха измръзнали, че всеки момент щяха да се скършат. Младата жена стоеше на паркинга за персонала при задния вход към кухните и нямаше къде да се скрие от хапещия мразовит вятър, който фучеше край каменното имение, нито от безрадостните мисли, които се въртяха в главата ѝ.

– Хей, Нина, сигурна ли си, че не искаш да те закараме? – извика със силен акцент Марсела, една от колежките ѝ сервитьорки, след като форсира на заден ход от паркомаястото и свали страничния прозорец на колата си.

– Не – поклати глава Нина. – Няма нужда, благодаря. Брат ми пътува насам.

Или поне силно се надяваше да е така. Прииска ѝ се да е в малката задушна кола с Марсела и другите ѝ двама колеги и почти се изсмя на дразнешо абсурдната ситуация. Майка ѝ бе настояла да я вземе Ник, за да е сигурна, че Нина ще е в безопасност, а точно заради него сега тя зъзнеше в непрогледната тъмнина на паркинга и всеки момент щеше да остане съвсем сама.

– Добре тогава. Ще се видим след осем седмици.

– Ха! – От задната седалка се разнесе мрачен глас с източноевропейски акцент. Беше сомелиерът Томас, вечният песимист. – Смяташ, че майсторите ще свършат в срок?

Хор от доброжелателни подвиквания го заглуши.

– До скоро, Нина!

След като всички помахаха и се сбoguваха шумно, Марсела вдигна страничното стъкло и старият фолксваген поло бързо се отдалечи с ръмжене, сякаш шофьорката му нямаше търпение да се прибере след края на смяната и да се опъне на дивана с вдигнати крака. Точно същото се надяваше да направи и Нина, ако брат ѝ изобщо се появеше.

Най-накрая забеляза светлините на фарове, които стремително се приближаваха към нея по алеята. Трябваше да е Ник. Почти всички останали си бяха тръгнали. Чакълът изскърца под гумите, когато автомобилът направи рязък завой и спря пред Нина.

Тя припряно отвори вратата.

– Здравсти, сестриче. Много ли ме чака? Извинявай, но имам спешен случай с една овца.

– Да – сопна се Нина, докато се вмъкваше трмаво в купето и мислено благодареше, че вътре е топло. – Умрях от студ. Кога най-после онези от сервиза ще са готови с колата ми?

– Говори ми. По целия път дотук се размразявах. Проклети овце. Една женска се беше заклешила в телената ограда нагоре по пътя през тресавището. Трябваше да спра и да помогна на тъпото животно да се освободи.

Твърде подло ли бе Нина да си мисли, че поне овцата има топло вълнено руно, докато самата тя беше облечена с пола и чорапогашник в тази мразовита февруарска вечер?

– Е, как мина последният работен ден? – Ник се наведе и изключи радиото, от което с пълна сила гърмеше гласът на футболен коментатор. – Изпратихте ли подобаващо твоята приятелка?

– Добре беше. Малко тъжно, защото няма да се виждаме известно време, докато тече ремонтът. А Суки ще замине за Ню Йорк.

– Ню Йорк. Сериозна промяна.

Малката слагкарница В Париж

- Тя е отличен готвач. Ще стигне далеч.
- Очевидно. Отива в Ню Йорк. Какво ще правят останалите?
- Хората на трудов договор ще бъдат разпределени по други места и ще преминат през много обучения.
- Струва ми се малко нечестно. Защо не и ти?
- Сигурно защото съм със сезонен договор.
- Е, не се и съмнявам, че ще можеш да заработваш по някой и друг час в магазина и кафенето към фермата. Дан би могъл да ти даде някаква работа в пивоварната. Сестрата на Гейл може да ти плаща, за да ѝ гледаш от време на време децата, а Джордж ще попита в бензиностанцията, там винаги имат нужда от хора. Макар че се работи до много късно, така че по-добре не.

Нина стисна клепачи. Абсолютно сигурна беше, че независимо дали ѝ харесва, или не, цялото ѝ семейство ще се включи в търсенето на работа за „горкичката Нина“, докато ресторантът на имението „Бодънброук“ е затворен за ремонт. Не че беше неблагодарна – всички ѝ мислеха доброто, но тя бе голям човек и беше напълно способна да си намери работа сама, без да има нужда семейната мафия да пуска многобройните си пипала заради нея. Обичаше роднините си от дъното на душата си, наистина ги обичаше, но...

- Какво си се разпуктяла? – обърна се Ник и я изгледа.
- Нищо – отвърна Нина и затвори очи. – Мили боже, толкова съм уморена. Не си усещам краката, все едно дузина слонове са минали през тях.
- Слабачка – подразни я брат ѝ.
- На крак съм от девет сутринта – оплака се Нина. – Ресторантът се пукаше по шевовете. Дори не хапнах за обяд.
- Не е хубаво така. Трябвало е да си кажеш.
- Де да беше толкова лесно. Всички бяха заети. Нямаше време за почивка.
- Не ми казвай, че не си яла нищичко цял ден.
- Нина сви рамене. Сутринта бе излязла набързо, без да закуси, за ужас на майка си.
- Мъничко – промърмори.

Точно в този неподходящ момент стомахът ѝ изкъркори из-дайнически, сякаш да оспори отговора. Явно според него малка питка и парче сирене не бяха достатъчни.

Ник се навъси.

– Както и да е. Искаш ли да поговоря с управителя, когато отворят отново ресторанта?

– Не, няма нужда. Нали ще вечеряме, като се приберем у дома.

– Да, но не е...

– Не работиш там, няма как да разбереш – повиши глас Нина разпалено. Ник както винаги си мислеше, че знае най-добре.

– Няма какво да разбирам. Има си трудов правилник. Имаш право на почивки. Това е...

Каквото и да смяташе да каже, пресече го тропетно-фанфарната мелодия на телефона му, която загърмя през радиото на колата му.

– Ник Хадли – каза брат ѝ, след като натисна бутона за приемане на разговора на таблото.

Нина се отпусна на облегалката, благодарна за прекъсването, което ѝ предоставяше идеалната възможност да затвори очи, да изключи и да се престори, че дреме през останалата част от пътуването им до дома.

– Здравсти, Пасти, как са краставиците?

Нина се вцепени и всяка жила в тялото ѝ се изопна, когато до ушите ѝ долетя познат подигравателен глас. Приятелите на брат ѝ често го наричаха „Пасти“, на галено от „пастир“ – прякорът идваше от текста на коледна песен, която в тяхна интерпретация от детството се наричаше „Дорде пастири браха краставиците в нощта“¹.

– Много добре. А ти как си, Черпак? Още ли си за оня смотан и жалък отбор по ръгби?

Очевидно „Черпак“ беше не особено оригинален прякор за готвач. И то за арогантен и надменен готвач.

¹ Текстът на коледната песен всъщност е “While shepherds watched their flocks by night” („Дорде пастири бдяха край стадата си в нощта“). – б. пр.

Малката сладкарница в Париж

– Нямам думи, човек. Отчайващо слабо играха срещу Франция. А аз платих бая пари за билетите.

– Какво, да не би да си бил на „Стад дьо Франс“? Късметлия си, копеле!

– Какъв ти късметлия, скапаняците паднаха.

– Защо не си дойдеш за Купата на Калкута²? Не се застоявай във Франция. Ще прихванеш някой лош навик.

– Имам малък проблем.

– Какъв? – попита Ник.

– Не мога да мръдна. Затова ти звъня.

Нина стисна устни в нещо, което можеше да мине за саркастична усмивка. Себастиан явно нямаше представа, че тя го чува, и по-добре. Ако някой непознат дочуеше този смехотворен разговор, изобщо нямаше да предположи, че го водят зрели мъже, а не пубери, както всъщност звучеше. Тя със сигурност не искаше да си спомня Себастиан като тийнейджър, нито да се сеща колко се беше изложила заради него. За съжаление, да хлътне по най-добрия приятел на брат си през пубертета вероятно бе най-лошото решение, защото десет години по-късно, дори сега, все някой от родата се сещаше да ѝ го припомни.

– Какво се е случило?

– А, нищо, само си счупих крака.

– Мамка му, кога?

– Преди два дни. Покоси ме един от онези проклетите куфари на колелца. Нещо се усуках, когато паднах.

– Уф! Добре ли си?

– Не – изръмжа Себастиан. – Всичко ми е тръгнало наопаки. Оказа се, че едно от местата, които наскоро купих в Париж, си върви с „багажа“, така да се каже. Предишният собственик водел курсове по сладкарство и някак пропуснал да ми спомене, че предстои курс с продължителност седем седмици, местата са запълнени и хората са предплатили таксата.

– Не можеш ли да го отмениш? – попита Ник и пусна мигач, за да завие от шосето по малкия път към селото.

² Трофей, който се дава на победителя в ръгби мача между Англия и Шотландия. – б. пр.

– За съжаление, се нахиснах. Мислех си, че няма да ми е проблем, защото можех да изпратя френската фирма, която ще прави ремонтите, да работи първо на другите два обекта. Там щеше да им отнеме два-три месеца, а през това време щях да водя курса. И щеше да се получи добре, ако не си бях счупил шибания крак.

В тъмнината Нина стисна устни. По принцип не желаше зло никому, но Себастиан просто я дразнеше. Не че му завиждаше за успехите – господ бе свидетел, че приятелят на брат ѝ бе хвърлил много труд, за да се издигне до шеф готвач със собствена малка верига от ресторанти. Даже според нея прекалено много. Не, ядосваше я надменното му пренебрежително отношение. През последните десет години колкото и пъти да го срещаше, винаги изпаднаше в неудобни ситуации. А последния път се почувства наистина унижена.

– Не можеш ли да прехвърлиш курса на някой друг?

– Не ми се вярва да намеря подходящ човек толкова бързо. Започваме следващата седмица. А и просто ми трябва някой, който да търчи вместо мен, докато дойде време да ми свалят гипса.

– Нина може да ти помогне. Тъкмо я съкратиха от ресторанта, където работеше.

Нина подскочи на седалката си и изгледа с присвити очи безумно тъпия си брат. Това някакво умопомрачение ли беше, или какво? Щом забеляза раздвижването в колата, Ник се извърна и се ухили толкова широко, че зъбите му лъснаха в мрака.

– С цялото ми уважение, Ник, сестра ти е последният човек на този свят, който бих искал да ми помага.

Усмивката на Ник помръкна. Тишината в купето се проточи.

Тогава Себастиан промърмори:

– О, мамка му, тя е до теб, нали?

Нина се изпъчи и отвърна с ледена усмивка:

– „О, мамка му“, и още как. Но не се тревожи, Себастиан, с цялото ми уважение, по-скоро бих кастрирала овце със собствените си зъби, отколкото да се съглася да помагам точно пък на *теб*.

С тези думи тя се пресегна и натисна бутона, за да прекъсне разговора.